

Unele întreprinderi au un aparat administrativ exagerat
de dezvoltat în raport cu nevoile producției.

Cik Damadian/57

FABRICA : — Nu aveți, vă rog, un număr mai mic, care să fie pe măsura mea ?

urzica

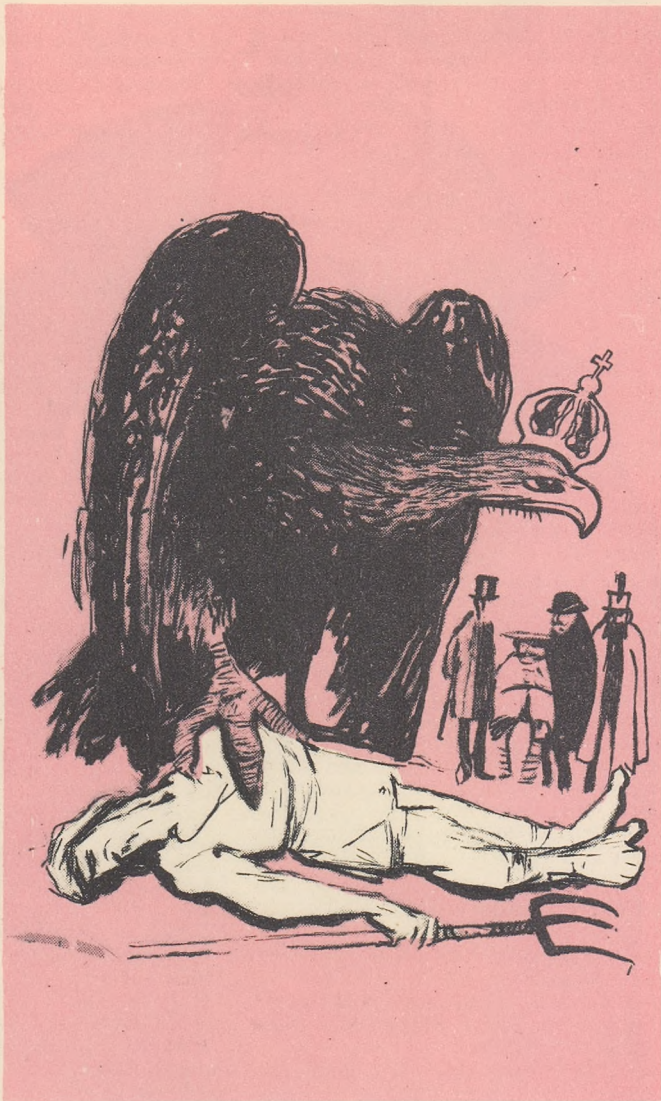
ANUL IX ★ Nr. 6 (177) ★ 31 MARTIE 1957 ★ 16 PAGINI ★ 75 BANI

Desen de Roni Noel

– Sînteți pătat de sînge, d-le general!
– Și dv., d-le prefect!

Desen de D. Negrea

– Sîntem de acord sîre, dar să ne oprîți și nouă.

FUGA ARENDAȘULUI

PREFECTUL

Desene de Aurel Jiquid

Întreprinderea noastră are o fermă anexă. Fermă anexă e un fel de azil disciplinar pentru cel care nu corespunde la centrală. Ai lipsit nemotivat? N-ai predat lucrările la vreme? Fermă anexă te mănincă! În aceste condiții, vă închipuți din cine se compune personalul fermei. Chiar dacă se angajează acolo un om energic și priceput, nu rezistă. Îl dibuștește directorul nostru. Zice:

- Nu face pentru fermă. Un om energic și priceput ar fi bun la centrală.

Și nu zic că la centrală n-ar fi oameni energici și pricepuți, dar zic că la fermă nu mai e nici unul. A fost Precup, și l-a dibuit directorul. Mi-a spus:

- Fă-i dumneata loc la contabilitate.

- Păi, el e agronom, tovarășe director.

- Și ce, dacă e agronom nu știe să socotească? Află de la mine că agronomia e mai grea decât contabilitatea, și unul care se descurcă la agronomie, cu atât mai mult o să se descurce la contabilitate.

Transferul s-a operat numaidecât. De când a venit Precup, contabilitatea noastră are alt aspect. El este un pasionat al plantelor exotice. Mai întâi, a adus câteva splendide orhidee și le-a așezat, în ghivece, la fereastră. Nici nu vă închipuți ce frumos arată orhideele, când sint îngrijite de un agronom! Apoi a instalat lângă biroul său un ficus cit un salcâm, iar lângă biroul meu un cactus țepos. Odața are actualmente un aspect meridional cu care ne mindrim. Cred că sintem prima contabilitate din țară utilată cu ficus și orhidee.

Din păcate, Precup, care e atât de priceput la plantele exotice, e în schimb complet neprinceput la contabilitate. Dar răul acesta se remediază simplu: fac eu și lucrările lui. Nu-i pot lăsa pe mână un lucru la care nu se pricepe și apoi, dacă i-aș răpi timpul pentru lucrări contabile cine ar mai vedea de cactus și de orhidee?

Într-o zi, directorul apără din nou. Era foc și pară:

- Responsabilul fermei a făcut-o boacăna!

- Cum adică?

- L-a angajat ca agronom pe nepotul directorului general. Auzi, agronom la fermă anexă! Nepotul directorului general ar trebui să fie cel puțin la centrală, dacă nu la minister! Deocamdată, fă-i dumneata loc la contabilitate.

- Păi, mai am un agronom...

- Foarte bine, unde s'oi puterea crește. Sau poate nu vrei să crească puterea contabilității?

La început, mă neliniștisem. Credeam că încă un agronom înseamnă încă un ficus și încă vreo câteva orhidee. Dar m-am înșelut. Nepotul directorului general e un pasionat al legumicolelor. A presărat pământ în sertare și a semănat usturoi. În casa de bani, a semănat ceapă. Zice că la primăvară vrea să încrucleşze neapărat ceapa cu usturoiul, să vadă ce o să iasă. A încercat să altoiască ficusul cu lăstar de orez

și cactusul cu embrion de varză. Din asta - pretinde el - va rezulta un ficus care face boabe și un cactus bogat în foi comestibile. Atunci să vezi sărmăluțe de ficus, învelite în foi de cactus! Va veni ziua când cactusul murat și ficusul călit vor fi două specialități culinare dintre cele mai căutate, iar gospodinele se vor întrece în a prepara delicioasa rață pe cactus, în locul răsuflații rațe pe varză!

...Când l-am văzut din nou pe director intrând la mine în birou, am avut impresia că mă clatină cu scaunul cu tot.

- La fermă... începu el.

- L-am tăiat-o scurt:

- Iarăș! un agronom? Ajunge!

- Ai dreptate - zice - ajunge cu agronomii. Ar fi și nedrept să aducem agronomii la centrală și să rămână zootehnicienții la fermă. Ce, ei nu sint tot atât de energici și de pricepuți? Dumneata poate nu-l cunoști pe Bardan...

- Ba îl cunosc. E, mi se pare, rudă cu dumneavoastră.

- Cu mine? Doamne ferește! Nici prin cap să nu-ți treacă! Cu nevastă-mea. Dar e bălat destoinic, și de aceea m-am gândit să-l aducem la centrală.

L-am încadrat pe Bardan în locul unui contabil pe care l-am transferat la fermă. Ca zootehnician, Bardan e un pasionat al problemelor de biologie. A adus la birou un soi de colivie cu cobai. Face pe ei experiențe științifice. Le-a inoculat virusul gripei, după ce îl imunizase în prealabil în contra acestei boli cu un ser descoperit de dînsul. Din păcate, însă, prima experiență n-a reușit și serul nu și-a făcut efectul. Cobaii au prins gripa. Mai mare mila, să-i vezi cum strănută, sărăcuții! Și să ne vezi cum strănutăm noi toți, care am luat gripa de la ei! Noroc că nu e Bardan omul care să cedeze în fața primului eșec. Acum studiază un nou ser, menit să imunizeze în contra holerei. Dacă, în ziua când va inocula cobaii, boala nu se va transmite, Bardan va lua desigur premiul cel mare.

Aș fi preferat să ia premiul cel mare pentru contabilitate, pentru că de când a venit el, eu lucrez pentru trei. Treaba merge încet și prost. De aceea, într-o zi directorul mi-a spus:

- Nu sint mulțumit. Trebuie să întărim colectivul de la contabilitate.

M-am bucurat:

- Foarte bine. Cunosc eu un contabil priceput...

- Eu cunosc un agronom și mai priceput - mi-a tăiat el vorba - atât de priceput, încit nu mă lasă inima să-l știu surghiunit, acolo, la fermă. Trebuie să-i dăm posibilitatea de a se afirma la centrală!

L-am dat și lui această posibilitate.

Pe urmă le-am dat-o și altora, așa că într-o bună zi m-am pomenit cu toată contabilitatea pe umerii mei. Acum, biroul nostru are aspectul unei sere moderne. Din birouri și fișiere, răsar mereu noi plante

legumicole și rarități exotice, în coșul de hirtii crește un superb portocal plantat de Precup, iar acoperitoarele mașinilor de scris găzduiesc întinse culturi de păstîrnac, plantat de nepotul directorului general. Salariați de la toate etajele vin să ne viziteze ca pe o curiozitate. Duminica vin cu familiile și copiii, ca să vadă menajeria cu cobai.

Dar contabilitatea merge din ce în ce mai prost. Am rămas în urmă cu planul de cheltuieli. Registrul de casă n-a mai fost verificat de trei luni. Eu sint singurul contabil din întreprindere, și fac toată treaba. Dar tot am o satisfacție: acum directorul nu mai are pe cine să înlocuiască. Vrea să aducă un agronom nou? Trebuie să scoată tot un agronom. De aceea, când îl văd la mine în birou nu mai am nici o emoție. Îl ascult cu indiferență.

- Nu sint mulțumit cum merge contabilitatea - spune el - lucrările se execută tirziu și prost.

- E explicabil - zic - pentru că le fac singur.

- Va să zică dumneata ești vinovatul? Va să zică ai recunoscut? Dar cu mine nu-ți merge! Nu sint eu omul care să tolereze lipsurile dumitale. De mine ești transferat disciplinar la fermă anexă.

Acum lucrez la fermă. M-a transferat disciplinar în postul de agronom. Cu ceilalți agronomi de aici mă înțeleg de minune, pentru că și ei sint tot contabilii. L-a transferat șeful pe rînd.

Dar lucrul curat iese la suprafață ca untdelemnul. Într-o zi, mi-a venit o înștiințare. Mă anunța directorul că sosește de la forul nostru tutelar un inspector care va controla activitatea contabilității. Eu, ca fost contabil-șef, va trebui să fiu de față.

Am plecat imediat. Sostrea inspectorului era cit se poate de nimerită. Desigur, când va vedea în ce hal e contabilitatea, va cere să fiu mutat înapoi.

Am ajuns la centrală tocmai în clipa când sosea și inspectorul. Cum l-am văzut, băieții l-au prezentat mai întâi orhideele. L-au plăcut. Cred că inspectorul nu mai văzuse așa ceva. A rămas apoi incintat de ficus și a cerut un mugure de cactus, să pună și la el în grădina. A spus că duminică vine și el cu copiii, ca să le arate cobaii. Prin registre s-a uitat foarte sumar, iar pe mine nu m-a întrebat nimic.

N-am mai putut răbda și, când a terminat inspecția, l-am luat între patru ochi și l-am spus-o de la obraz:

- Asta n-a fost inspecție, tovarășe inspector! N-ai controlat ca un contabil adevărat.

- Păi, nici nu sint contabil adevărat - zice - eu sint agronom. M-am transferat de la fermă anexă a ministerului, ca să lucrez în București...

N-am mai avut ce face și m-am întors la fermă, unde sint încadrat în postul de agronom. Dar să nu credeți că mă las! Eu vreau să fiu contabil. De aceea, sint hotărît să fac orice, ca să mă transfere înapoi în postul meu de la contabilitate. Pentru asta, primul pas l-am și făcut. M-am înscris la Facultatea de agronomie.

VICTOR PIȘIGOI

RODICA TOTH

ABSENȚE NEMOTIVATE

*Primăvara însoțită
Cerne raze de aluminiu
Și bucolice recită
Ca pe vremea lui Virgiliu*

*Am înflorit și corcodușul
De la poarta Facultății,
Porumbelii și fac culcușul
Sub arcadele „cetății”.*

*Am filmele teatrele sint pline
Cu studenți - mănunchiuri oii -
Ride-n porsuri cristaline
Dintr-un curs, Alecsandri.*

*Dar în parc la ora zece
Trec pe alei, cu pasul lent,*

*(Notați bine: ora zece)
O brunetă... și-un student.*

*Și așa în recidivă
Mulle zile s-au plimbat
Ea absentă - emotivă -
El absent... nemotivat.*

*Primăvara, fata brună
Se vor duce într-o zi...
Numai el o să rămână
(Tot la „V. Alecsandri”).*

Premiera

Am fost de curînd la o premieră la Operă. Am alergat, m-am rugat și am reușit. De obicei o premieră la Operă, astăzi, e un succes. Dar să reușești să obții un loc la o premieră e o victorie. Și asta pentru că există astăzi la noi foarte mulți amatori de operă. Și mai toți ard să vină la premieră. Premiera e ceva festiv, e cu emoții, e cu sărutări, e cu ovații și e cu flori. Și e frumos. Sînt însă unii spectatori, mai ales spectatoarele, care sînt atrase de premieră din cu totul alte motive decît cele pentru care Verdi, Bizet sau Puccini n-au mincat, n-au dormit și au compus opera. Să nu credeți că vreau să vorbesc despre acei teribili cunoscători care ascultă muzica cu ochii închiși și cu bărbia în pumni, aruncînd pe furis cite o ochiadă împrejur să vadă dacă cellalți au observat cu ce mare muzician au de-a face. Nu mă gîndesc nici la acel exemplar extraordinar de muzical, pe care, dacă îl întîlnești în tramvai, îți flueră cu foarte multă dezinvoltură la ureche, nu un banal refren popular, ci o arie din Aida, ca să-ți dai seama că el e tobă de Verdi. Și e nenorocire cînd, ținînd să-ți arate că știe partitura în cele mai mici amănunte, face și ca fagotul și, între două fluierături, îți arde și un „pam-pam” în ureche. Nu însă despre aceștia e vorba. Alții.

Cînd am intrat în sală, bătea al treilea gong. Lumea pe scau-

ne. A început. Frumos. Cînd am ieșit însă în pauză, am rămas mut. În foalerul spațios și luminat puternic de candelabre, asistam la al doilea spectacol. Fără muzică, fără decor, dar cu o costumație pe lingă care cea de pe scenă se vedea lipsită de imaginație. Se pare că există unele spectatoarele care au fost induse în mod condamnat în eroare de răuvoitori și consideră că este obligatoriu să vină la premieră îmbrăcate în stilul operelor care se reprezintă. Așa se face că am văzut circulînd în foaler o serie de jumătăți de rochii, care se luaseră parcă la întrecere, care e mai lungă jos și mai scurtă sus. În plus, un mare număr de șolduri travers sau foalerul înainte și înapoi, parcă puse pe rulmenți și pe arcuți... Și, peste toate, în număr mare, de toate culorile și de toate mărimile, pene. Pene pe frunte, pene pe ceafă, pene pe creștet, și nu pene așa una, două! Păsări întregi și multi-culore, vesele și zgloblii că mă așteptam din clipă în clipă să aud sus, pe lingă candelabre, „cîrip-cîrip” și să văd filfilind stoluri de păsări, așa cum am văzut în minunatul documentar cinematografic „Plecarea păsărilor”, care, probabil, erau printre puținele zburătoare fericite care au plecat în vilegiatură cu penele intacte.

Depart de mine gîndul de a avea ceva împotriva ca iubitele noastre consoarte, mame și surori să fie elegante. Dar pri-

vind acest spectacol din foaler, mi-am dat seama că la operă vin două feluri de spectatori: unii care vin ca să audă și să vadă, și alții care vin ca să se arate. Și mie îmi place să văd modele frumoase, dar la o expoziție sau pe calea Victoriei sau, mă rog, acasă, unde nu ocupî în nici un caz locul unuia care vrea să audă muzică și nu poate fiindcă a ieșit moda cu șal, care trebuie neapărat asortat, aranjat și purtat. Și am văzut la șaluri la premiera asta cite n-am văzut în treizeci de ani de viață. Nu vreau să mă pun rîu cu consoartele noastre, dar, să mă bată Dumnezeu dacă pricep ce rost are să cari după tine un șal, pe care nu îl poți nici pe cap, nici pe gît, ci îl porți pe mină numai așa ca să vadă lumea că e frumos și că-l ai. Eu știu că dacă am o cravată frumoasă o pun la gît și nu mi-a trecut niciodată prin cap să viu cu ea pe braț, intrucît la gît am „papillon”. Dar să cari șalul după tine ai și un inconvenient în plus: ai tot timpul mina ocupată, numai fiindcă așa cere moda. Dar, mă rog, cum nu vreau să mă amestec prea mult în acest domeniu feminin, nu zic nimic, vrei să cari șalul pe mină, cară-l, dar de ce să-l cari, frate, la operă și eu să rămîn afară? Că așa e. De cele mai multe ori locul meu e ocupat

de o rochie cu volane și cu fundă sau de un decolteu ultimul strigăt, sau de o pălărie cu voalată, mă rog, de tot ce prezintă nou jurnalele de modă. La premiera la care am fost, am întîlnit și eu două cunoscute, care au venit spre mine cu umerii în vînt, fapt care m-a făcut să roșesc intrucît nu le văzusem pînă atunci decît îmbrăcate. Mi-au zîmbit și au început să-mi vorbească privind însă peste mine, lingă mine, după mine, deoarece mereu treceau pe lingă noi diverse modele cu mult mai interesante decît conversația mea. În cele din urmă, le-am întrebant dacă le-a plăcut.

- Da, face una, dar sînt pauzele prea scurte! E păcat să ai asemenea foalere, și să nu faci pauze mai lungi! N-ai puț să vezi nimic!

- Bine, zic, dar muzica?
- Păi, muzica e de vină, face cealaltă, că dacă scria dumnea-lui mai scurt, erau pauzele mai mari!

M-am retras copleșit, m-am strecurat printre șaluri, pene și volane, am intrat în sală și m-am străduit să găsesc o soluție care să nu supere pe nimeni. Și am găsit. Să se vindă la operă două feluri de bilete: pentru sală și pentru foaler. Ba la astea pentru foaler să se facă și o reducere. În felul acesta o să încapă în sală mai mulți din cei care vor să vadă, și în foaler din cei care vor să se vadă. Mai ales că bufet este, cald este, bere este, muzica din sală nu pătrunde în foaler, așa că nu supără pe nimeni. Nu e bine?

La ieșire am auzit o conversație. Ea îi spunea lui: „A fost frumos, dragă! Și mai ales Tosca a cîntat minunat!” El a privit speriat împrejur și i-a șoptit: „Dă-o dracului de treabă, dragă, a fost „Carmen”.

Cortina.

ȘTEFAN HORIA

VEȘTI DE LA
UZINELE

MAO TZE-DUN

De la „Serviciul Transporturilor” din cadrul uzinelor „Mao Tze-dun” se anunță o importantă inovație în materie de descărcare a vagoanelor. Autorul genialei rețete este tovarășul Dumitrașcu, șeful nemșcării vagoanelor, care, în scopul economisirii de spațiu, a brevetat metoda „suprapunerii” la unele materiale destinate uzinei. Practic, prima experiență a decurs cam în felul acesta:

Sosind douăzeci de vagoane de pămînt special pentru turnătorie, tovarășul Dumitrașcu a dat dispoziție să fie descărcate peste cele cîteva vagoane de pietriș aliniate de-a lungul rampelor și destinate construcțiilor. Rezultatul a fost uimitor: pietrișul s-a făcut una cu pămîntul, ceea ce a și provocat celebra exclamație biblică: „Din pămînt al venit, în pămînt al să te întorci”. Totodată s-a rezolvat și problema invidiei dintre serviciul de investiții și turnătorie, care veșnic își reproșau: „Vezi că pe tine te iubește Dumitrașcu mai mult, că ți-aduce pămînt!” - „Ba pe tine te iubește mai mult, că-ți aduce piatră!” Astăzi, lucrurile s-au limpezit: nu mai au nici turnătorii pămînt, și nici construcțiile, balast. Are în schimb tovarășul Dumitrașcu o satisfacție: liniile uzinale sînt goale, inclusiv linia moartă. E cazul ca genialul inovator să fie avansat... pe aceasta din urmă.

* * *

Cabinetul tehnic al uzinei anunță că știrea după care 46 de propuneri de inovații ar zace înmormîntate în sertarele tovarășului inginer Actarian Emil este o invenție neomologată în registre și deci pe de-a-ntregul nevalabilă. Singura invenție admisă de tovarășul inginer Actarian este aceea că suszitul cabinet are o activitate demnă de luat în considerație. De altfel, verificări ulterioare au dovedit că cele 46 de dosare erau numai 28, 9 fiind lipsă, iar

restul nedemne de luat în considerație, pe motiv că trebuiau trimise dispecerului-șef. Altă dată ar fi de dorit ca în această chestiune presa să ia mai întîi contact cu însuși tovarășul inginer Actarian, care are pregătita o declarație tip, pe hirtie roz, din care reiese că la cabinetul tehnic treburile merg și numai dosarele stau. Prezența declarației este unica în vigoare, criticile din afară fiind niște simple clopote de alarmă, de natură să tulbure visurile întregului cabinet.

* * *

De la cabinetul tovarășului director adjunct Ivănescu se comunică:

„De curînd s-a dat în folosință noua cantină-model a uzinei. Construcția a necesitat îndelungate eforturi, ale căror rezultate sînt însă cu totul neobișnuite și în consecință demne de a fi relevate. Astfel, spre deosebire de banalele cantine-tip, cantina uzinelor Mao Tze-dun are o dușumea ondulată, în așa fel încît dacă aluneci la vale, te oprește în cădere panta ascendentă care urmează. Mașinile de gătit ale bucătăriei folosesc burlanele scoase prin fereastră, coșurile de cărămidă la care s-au folosit mii de cărămizi avînd un scop strict decorativ. Încălzirea cantinei pe timp de iarnă a fost soluționată prin păstrarea paltoanelor pe umeri, iar sobițele de tînchea introduse ulterior (cu burlanele scoase tot prin ferestre), avînd mentrea să-l facă pe oamenii muncii să vadă că au la ce se încălzi, îndemnîndu-l să nu mai tremure în timpul mesei, metoda suflării în pumni dovedindu-se superioară și economisind alimentarea sobițelor cu orice fel de combustibil. În sfîrșit, pentru menținerea aburilor în interiorul cantinei, s-a instalat un sistem de ventilație. Ventilația pentru moment n-a fost dată în folosință, dar aburii tind să devină un sistem. Pentru orice eventualitate, s-au spart citeva geamuri pentru aerisire și s-au lăsat pereții nevoșiți, astfel că aburii nu dau nează, ci, din contră, condensează și umezesc. Conducerea uzinei, care a urmărit cu multă atenție finisarea splendidei construcții, n-a stat cu mîinile în buzunare ca cei care n-au altă treabă decît să critice, ci a stat cu gura căscată de admirație în fața minunilor tehnice ale inginerului constructor Bauling, de unde și numele de „gură-cască”. În viitor, ne luăm angajamentul să facem cantine și mai model, și mai gătite și, și mai rasol. Asta e tot ce-am avut de comunicat”.

PĂCĂLELI...

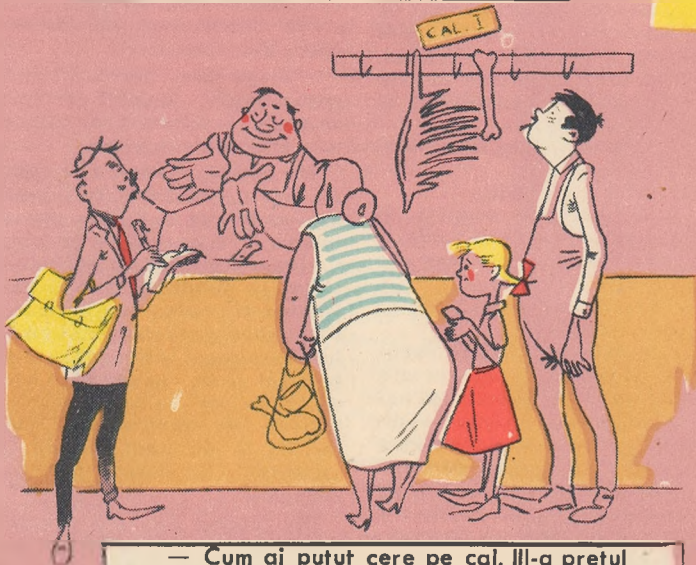

— Poftiți, poftiți, tov. director e liber...
— Hai tovarășă, fii serioasă, la noi nu se prinde.

...Pentru azi, 1 aprilie,
premea se menține căl-
duroasă, cerul mai mult
senin, temperatura în
simțitoare creștere.

— De ce nu s-or ține ăștia de la me-
teorologie de tradiție, să păcălească nu-
mai de 1 aprilie ?...

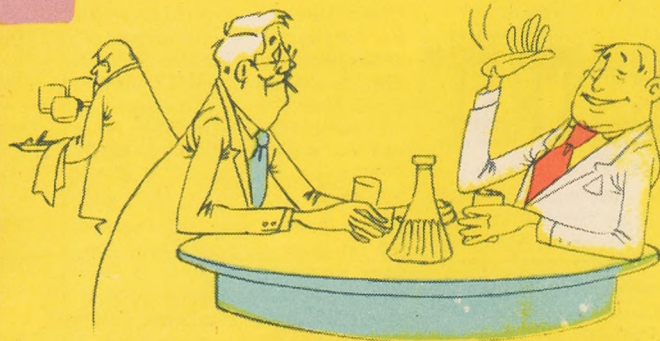

— Cum ai putut cere pe cal. III-a prețul
pentru specialități ?...
— De, tov. inspector, ziceam și eu să
păcălesc pe cineva.

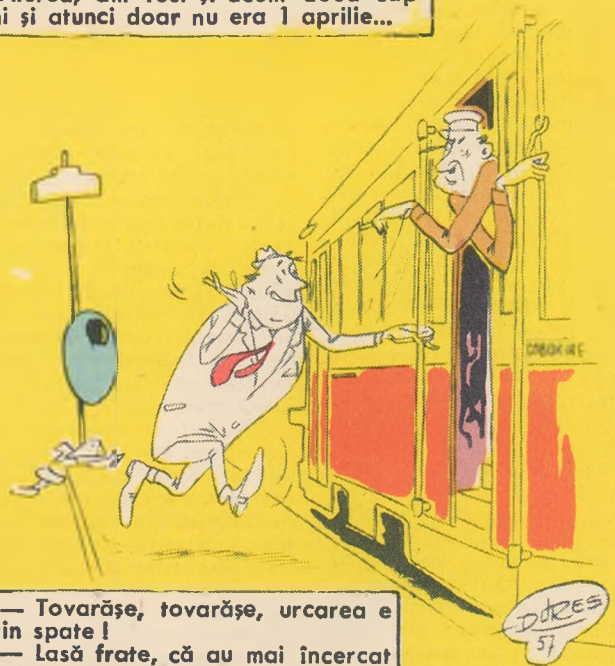

— Zicea că eu îi păcălesc, uite că și
ăștia tot cu apă îl fac...!!...

BRIGADA I...
DE BUNĂ DESERVIRE etc...
CONȘCINȚIOS...
RAPID... CURAT...

— Aiurea, am fost și acum două săp-
tămîni și atunci doar nu era 1 aprilie...

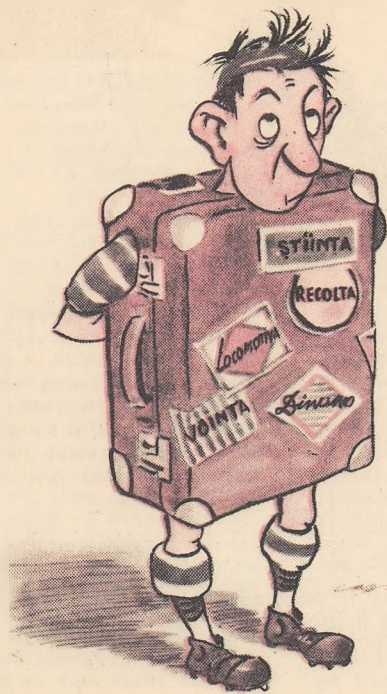

— Tovarășe, tovarășe, urcarea e
prin spate !
— Lasă frate, că au mai încercat
și alții de dimineață...

DUREȘ
57

Desen de C. Cazacu

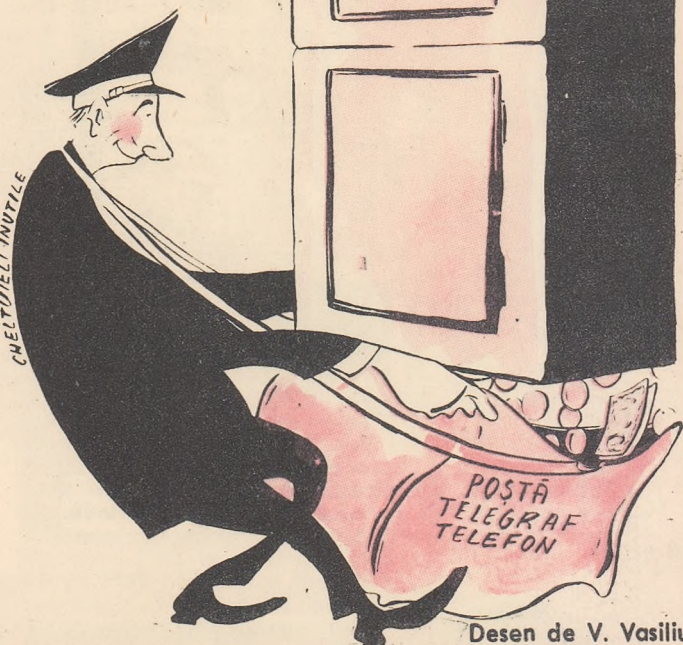
„VAGABONDUL”

— Și acum, încotro ?

Unele întreprinderi cheltuiesc sume exagerate pentru corespondență, telegrame, telefoane.

— Se ridică poșta !...

Desen de V. Vasiliu

I. AVIAN

„MAESTRII”

Soția mea nu poartă decit arareori pălărie, fiindcă are un păr superb și îi place să-i fie admirat.

Cînd am cunoscut-o, am băgat eu de seamă cum își scutura mereu cirliionții zglobii. Nu bănuiam însă că proceda astfel pentru a atrage atenția asupra podoabei ei capilare. O fi vreun tlc nervos, mă gîndeam eu, și luasem hotărîrea ca îndată după căsătorie s-o duc la un medic. După cununte, n-am mai dus-o la medic, am dus-o la coafor. Apoi, o săptămînă întreagă, nu mai reușeam să-i admir capul. Mai mult mă informam asupra lui, decît îl vedeam. Prima zi îl purta învelit în stanol, a doua zi îl îmbrăca în sirme, a treia zi în borcănașe, a patra zi îl împacheta în biguduri etc. și, în sfîrșit, a opta zi își elibera capul, pentru ca să meargă din nou la coafor !... De acolo venea iar cu podoaba capilară ambalată. Se mindrea cu minunata ei coafură, deși nimeni nu putea să constate decît calitatea superioară a stanolului...

Totul se desfășura normal, pînă în ziua în care o prietenă de-a soției mele i-a recomandat un alt coafor. Un „maestru”.

Pleacă de la ora două și se inapoiază... dumnezeu știe cînd se inapoiază. Totdeauna sînt alte zeci înaintea ei, chiar de s-ar porni într-acolo de la șase dimineața. Nu știu numele coaforului ei : Săndel, Costel, Georgetel, sau așa ceva. În orice caz astfel îl alintă nevastă-mea. Pe mine nu mă alintă niciodată,

chiar atunci cînd îmi cere banii. Pe el îl alintă totdeauna. Și prietenele ei la fel. N-o să spună nici în ruptul capului : merg la Costache, sau la Gheorghe, să mă coafez. Nu ! Numai la Costel, sau la Georgetel. Sau la „maestru”.

Săptămîna trecută a fost din nou. Nu știu cum lucrează alți coafori, dar ăsta al nevestii mi își face de cap. Dacă și-ar face de capul lui n-ar fi nimic, dar e vorba de capul ei. Și și-a creat o faimă, zău dacă înțeleg pentru ce. Cică are o mină de aur. Se poate, că l-am văzut cu trei extraplate și două inele. Maestru lucrează pe tarif dublu. Unul la casă, și unul la el. Să ajungi pe mina lui, e o favoare nemaipomenită. Și, cum vă spun, s-a prezentat soția mea la unitatea unde acționează „maestru”. Mare bucurie ! N-a avut de așteptat decît trei ore. O nimica toată ! La cinema, dacă așteaptă zece minute pentru bilete, e grozăvie. Maestru l-a pus de la început în vedere că totul va merge rapid. Apoi a tuns-o. Cică firele de păr erau unele mai lungi, altele mai scurte. Pac ! Pac ! A învîrtit de două ori foarfeca și firele lungi au devenit mai scurte decît cele scurte, care au devenit astfel cele lungi. Iar pac ! pac ! și le-a scurtat pe cele scurte care deveniseră lungi, și care, după cel de al doilea pac-pac, deveniseră scurte. Nu știu dacă ați înțeles mare lucru, dar atât am priceput și eu. După trei, patru asemenea jonglerii capilare părul soției mele ajunsese cam pînă prin dreptul urechilor. Nevastă-mea, sărmana, a rămas îngrozită :

— Nu face nimic, a liniștit-o el. Acum se poartă scurt.

— Bine, dar aici nu mai e scurt. E de loc !

— E ultima modă !

Și soția a tăcut. A urmat apoi faza a doua : spălatul capului !

— Lăsați capul jos ! Repede, mă așteaptă lumea !

O cană cu apă turnată în cap l-a spălat soției în același timp și părul, și fața, și gîtul, și urechile.

— Cam rece apa, se plînge soția.

— Ei, cum asta ! Mă miră ! Am folosit-o de trei ori și nimeni nu s-a plîns.

Și soția mea e fericită. Știe maestru ce spune ! Știe maestru ce face !

— Așa, acum repede pe scaunul ăsta.

Fier, sirme, ațe, cirpe, soluții. Urmează decoloratul părului. În doi timpi și trei mișcări. Mai așteaptă doar atîta clientelă.

Pînă și soția mea, care în fața „maestruului” e un monument al răbdării, intervine :

— Mai domol, te rog, îmi smulgi părul din cap !

Maestru se înfurie :

— Îmi cunosc eu meseria. E ultima oară cînd vă mai coafez...

Cred și eu. A doua oară n-o să mai aibă ce coafa...

— Nu s eu de vină !... Aglomerările, gălăgie...

Urmează o baie pentru decolorare, apoi baie de tonal pentru întunecare, că se decolorase părul prea tare din pricina aglomerărilor. Și maestru continuă cu viteză de „o sută pe oră” introducerea diferitelor sirme și agrafe în podoaba capilară a soției, pentru formarea de bucle.

— Oprește ! urlă soția. Mi-ai răsucit pe sîrmă și urechea.

— N-aveți grijă, cînd scoatem sîrma, urechea revine la forma normală. Doar n-o să stau un ceas cu flecare ! Poftim sub cască. La uscătorie.

După o jumătate de oră de mîștig sub cască, soția mea începe să :

— Se ridică poșta !...

— Casca mi se pare că nu funcționează.

— Nu-i nimic, miine se repară. Să nu mă țineți de vorbă. Mă așteaptă clientela...

— Și-o să merg acasă, pe jos, cu capul ud ?

— De ce să mergeți pe jos ? Vizavi e stația de taxluri.

La 11 noaptea soția a sosit acasă. Îi priveș capul și o întreb surprins :

— Bine, draga mea, dar spune-mi că mergi la coafor !

— Păi, am fost.

— Și ? N-a lucrat astăzi ?

— Cum adică ? Tu nu vezi ce cap superb mi-a făcut ?

Fac cîțiva pași să priveș opera din apropiere.

— Draga mea, barem să-ți fi spălat capul ! Și-apoi de cînd moda asta ? Jumătate din păr șaten, jumătate oxigenat...

S-a apropiat și ea de oglindă, s-a privit cu multă luare aminte, apoi nu știu de ce a stîns repede lumina, a mîncat ceva pe întuneric, pe întuneric s-a dezbrăcat și tot pe întuneric s-a culcat.

Dimineața, înainte să plec la serviciu, am furat-o cu coada ochiului. Avea capul înfășurat în trei batıcıuri să nu i se zărească nici un fir de păr. La prînz mi-a telefonat. Îmi telefona de la coafor. De la un altul, nu de la „maestru”. Se dusesese pentru... renovare !

Din pricina asta are și o absență nemotivată. N-a avut curajul să meargă la serviciu cu asemenea cap.

I-am pus în vedere că de mi-o pica vreodată în mină „maestru”, nu-l las pînă nu-l stîlesc să se coafeze el singur.

N-am reușit să-mi aduc la îndeplinire amenințarea. Are maestru noroc : e chel.

Agricultură + matematică = ?

SQU

Unde se intersectează preocupările profesorului Sigma Cosinus cu ale lui Mitru al Zamfirei lui Precup

Profesorul Sigma Cosinus, spalma studenților de la matematici, ieși pe poarta Universității, fluterind chindia și se îndreptă spre librăria Academiei. Acolo achiziționează un teanc de broșuri, din care cităm: „Creșterea puilor fără cloșcă”, „Intreținerea și folosirea cailor la muncă”, „Cum putem scăpa oile de rite”, „Creșterea iepurilor de casă sporește veniturile gospodăriei”, „Pregătirea oilor și berbecilor în vederea montei” și „Culturi de plante furajere în miriște”.

Cu cărțile subsuoară, Sigma Cosinus a june acasă, scoase boii din grajd, trase căruța de sub șopron, urcă plugul în ea și după ce înjugă boii la car porni pe ulițele Bucureștiului spre Calea Victoriei. Ajuns la răscrucea cu bulevardul, Sigma Cosinus trase căruța într-un loc unde parcare vehiculelor era permisă, dădu jos plugul, înjugă boii, și ieși la arat.

Trase mai întâi o brazdă în formă de cerc în față la Delta Dunării, și apoi, respectând regulile de circulație în vigoare, începu să descrie brazde tangente cu cercul în fiecare punct al său. Sub mușcătura de oțel a cuțitului, asfaltul reavăn se culcă pe o parte...

- O arătură adincă făcută la timp asigură o recoltă sporită la hectar, ne-a declarat Sigma Cosinus într-un moment de răgaz.

* * *

Mitru al Zamfirei lui Precup venea de la cîmp fluterînd uvertura la „Maestrul cîntăreți din Nürnberg”. Ajuns în fața cooperativei, Mitru al Zamfirei intră și ceru vânzătorului citeva cărți: „Elemente din teoria congruențelor de drepte”, „Calculul probabilităților” și „Spații Hilbert”.

- Regret, dar încă nu le-am primit, se scuză vânzătorul cooperativei. Vă pot oferi însă ultimele numere din „Gazeta Matematică și Fizică”. Poate vă interesează ceva despre transformările omografice sau ce e nou în legătură cu teoria proiecțiilor unghiurilor plane...

- A, ți-a venit „Gazeta Matematică și Fizică”, făcu încîntat Mitru al Zamfirei lui Precup. Dă-mi cite două exemplare. Știi, mulțumirea mea are acum iarna mai mult timp liber și o să vrea și ea să citească... Nu-mi place să mi se ia cartea din mînă.

- Băde Mitrule, îi greu, răspunse omul de după teighea: Dacă îți dau duminică două, atunci rămîne cîeva fără revistă, că nu mi-au trimis nici măcar atîtea exemplare cite case are satul.

- Bine, una să fie, se resemnă Mitru al Zamfirei lui Precup.

Cu revista subsuoară Mitru ajunsese acasă, luă servieta din birou, așeză înăuntru cutia cu compasuri, rigla de calcul și tabla de logaritmi și porni spre Căminul Cultural, unde era așteptat de toată suflarea satului.

Mitru al Zamfirei lui Precup își scoase ochelarii, și-i șterse cu batista din buzunarul de la piept, desfăcu cureaua cronometrului de la mînă, îl verifică după soare (mergea exact) și îl așeză pe masă, apoi, într-o tăcere absolută, își începu conferința.

„Greutatea unui corp cu masa m la poli, la distanța R de la centrul pămîntului, adică la suprafața mării, se calculează după formula atracției universale:

$$Mg_0 = k \frac{mM}{R^2}$$

unde M este masa pămîntului. Dacă ridicăm corpul cu masa m la înălțimea de la supra-

fața mării, greutatea lui se obține cu formula

$$Mg_h = k \frac{mM}{(R+h)^2}$$

Prin împărțirea celor două relații obținem...

După terminarea conferinței, care a suscitată de altfel ample dezbateri printre cei prezenți, Mitru al Zamfirei lui Precup ne-a declarat:

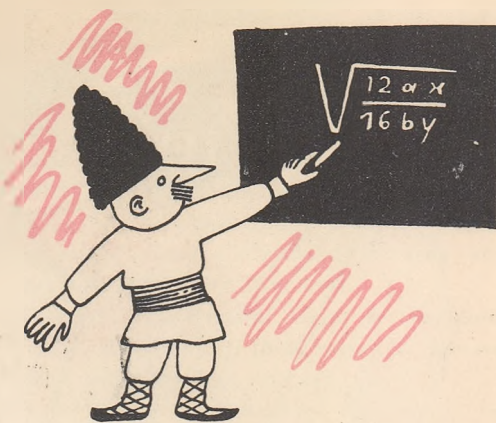
„Matematica, prin riguroasa înlănțuire a raționamentului, educă organizarea gândirii. Ea este un puternic instrument de investigație și exprimare.”

* * *

S-ar putea ca în cele relatate mai sus să se fi strecurat unele mici exagerări. Totuși un fapt rămîne absolut exact și anume că la cooperativa din comuna Nicolae Bălcescu, raionul Hirău, ca și la cooperativele din alte comune ale aceluiași raion, nu poate fi găsită nici un fel de carte sau broșură în afară de „Gazeta Matematică și Fizică”, în timp ce la librăria Academiei cit și la alte librării din Capitală raturile gem de literatură pentru sate.

* * *

Iată deci că „minusurile” centrului de librării și difuzare a cărții sînt „echivalente”

cu cele ale centrului de difuzare a presei sau - în limbaj agricol - seamănă. De aici „răsare” concluzia că nu întotdeauna înmulțind minus cu minus rezultă plus, ci uneori, ca în cazul de față, rezultatul este tot negativ. O situație care nu poate dura la infinit și care impune o desțelenire grabnică a birocrației din ambele instituții.

Quod erat demonstrandum.

Unele întreprinderi de confecții lucrează neglijent

Desen de Gion Mihail

- Zău că nu-s bulevardist!

VALETUL: — Domnul o să creadă că este o păcăleală de 1 aprilie!

Desen de Cik Damadian

PORTOCALII ȘI ANTERIUL COLONIA

Actuala sesiune a O.N.U. a adus noi „daruri” puterilor coloniale: problema Algeriei, problema Ciprului, au fost discutate pe larg, dându-se la iveală toată sălbăticia teroarei coloniale, bilanțul sîngeros al silniciei și jafului.

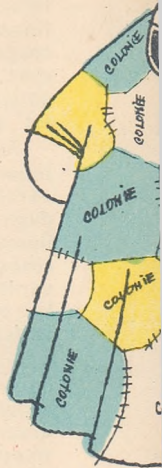
Cu privire la Algeria, două cifre: 18 000 morți indigeni, 2100 de morți dintre ostașii Franței. Cifre impresionante, atît prin tragicul lor comun, cît mai ales prin disproporția lor semnificativă.

Cu privire la Cipru, alte cifre:

8 tineri spinzurați,
600 întemnițați,
800 în lagăre,
150 de copii biciuți,
10 000 de portocali dezrădăcinați cu buldozerele la Famagusta, în chîp de sancțiune,
1200 cireși tăiați la Pedulas, etc. etc.

Discuția de la O.N.U. dezvoltările făcute cu acest prilej acolo și în paginile presei din lumea întreagă, au adăugat un plus considerabil în odioasa condică — și așa mult prea voluminoasă — a colonialismului, au proiectat un nou val de dispreț, de indignare și de blam asupra metropolelor „civilizatoare”.

Dar nu e numai atît. În timp ce d. Guy Mollet „pacifică” Algeria, asigurînd „liniștea” demonstrativă în vederea discuției de la O.N.U. (numai în două zile au fost împușcați 100 algerieni!), în Camerun izbucnește o nouă „problemă”: indigenii cer drepturi la libertate și independen-

Cui îi bate ceasul

În urma unei hotărîri recente a trezoreriei americane, cea mai mare parte a ceasornicelor elvețiene importate în S. U. A. vor avea de suportat o sporire a taxelor vamale. Aceasta este a doua măsură americană de acest gen care lovește ceasurile elvețiene (prima a avut loc în 1954).

Presa elvețiană comentează cu dezamăgire și indignare această nouă mărturie de discriminare economică și de protecționism vamal care afectează industria și exportul de bază al Elveției. Își face loc în paginile ziarelor un soi de amărăciune care seamănă din ce în ce mai

mult a antiamericanism. E împede că relațiile americano-elvețiene trec printr-o perioadă critică. „Ceasul rău!” — ar putea exclama un suferințos. Fără nici un pic de dreptate însă, deoarece ceasurile elvețiene își mențin cu brio vechea lor reputație bună.

Oricum, în legătură cu răcirea raporturilor helveto-americane, rămîne valabilă vechea vorbă care constată că: „N'aduce anul ce aduce ceasul!”

În căutare de amintiri

După cum ne informează l'Humanité, „Aso-

ciața foștilor SS” din Germania occidentală a anunțat de curînd membrilor săi, prin Buletinul său interior, organizarea unei „călătorii de amintiri” prin Franța. Această călătorie, prezintă buletinul amintit, va inaugura „o serie de pelerinaje la teatrele de operații ale ultimului război mondial” menite „să contribuie la întărirea spiritului de înțelegere europeană”.

În legătură cu itinerarul acestei proiectate călătorii memoriale, l'Humanité sugerează vizitarea ruinelor de la Oradour-sur-Glane și o lungă serie de locuri și localități pline de amintiri, din care nu lipsesc Tulle, cu felinarele sale transformate odinioară în spinzurători hitleriste, Rouen și Brest cu fostele camere de tortură, gara din Compiègne, de unde porneau spre lagărele de exterminare vagoanele înșesate cu deportați, gropile comune din Vincennes etc. etc.

Cît privește primirea la gară a „pelerinilor” în căutare de amintiri, dacă apostolii francezi ai „înțelegerii europene” ar ezita s-o facă, l'Humanité propune să se comunice familiilor celor împușcați și celor scăpați din lagărele morții data și ora sosirii oaspeților. În acest chip ei ar putea fi întâmpinați chiar de la gară de amintiri din cele mai vii și mai dure.

Poate însă că ținînd seama de eventualele urmări neplăcute ale unui asemenea contact cu

ență, în Marocul și Tunisia de curând eliberate cere plecarea urgentă a trupelor franceze!... În timp ce „pregătiri” similare se desfășoară în Cipru în ajunul dezbaterii de la O.N.U., asupra Yemenului plouă cu bombe britanice, în Kenya celor 35 000 de negri asasinați, fierbe în încurci setea de răzbunare, de libertate, răsună de „alegerile libere” organizate recent pentru câteva mil de băștinași aleși pe sprințană. Somnul bătăuitorilor de copii, al asasinilor și jefuitorilor nu e de loc liniștit. Ei trebuie stea veșnic la pîndă, înarmați pînă în dinți, ta să sară în orice clipă într-un colț sau în colțul al șandramei imperiale care amenință să izbucnească foc din toate părțile. Pretutindeni pămîntul le arde sub picioare. Ei pedesc portocalii și cireșii pentru că dau fructe patrioților, pentru că îndrăznesc să sugereze prin înseși florile și roadele lor speranța în izbînda libertății. Ei sar bulmăciți și ucid la întimplare cu spaimă și disperare: în Algeria o unitate importantă înzestrată cu tunuri a dat o luptă crîncenă vreme de trei ore, bombardînd pînă la completa nimicire o fermă, pentru a izbuti să „învîngă” pe cei șase indigeni refugiați acolo!...

Ultimele decenii de impetuoasă mișcare de emancipare a popoarelor asuprite i-au învățat pe colonialiștii să tragă din mai multe puști și tunuri același timp, să spinzure și să impuște și să rădă oameni și portocalii simultan în Cipru și în Kenya și Malaya și Yemen, în Indochina și în Algeria și Camerun. Și e totuși prea puțin. Și nu servește la nimic. Căci în timp ce Selwyn Selwyn-Bradford transpiră la O.N.U., în timp ce marele lord Harding spinzură copii, interzic clopotele bisericilor și ucid cireși pentru a face

„ordine” în Cipru, iar d. Mc Millan „aranjează” voturile pentru marea dezbateri de la O.N.U., tot la O.N.U., în Comisia de tutelă sînt prezentate simultan următoarele invitații la adresa colonialismului britanic:

- 1) să părăsească Adenul, teritoriul yemenit;
- 2) să părăsească Hondurasul britanic, teritoriul guatemalez;
- 3) să părăsească Insulele Falkland, teritoriul argentinian;
- 4) să părăsească Gibraltarul, teritoriul spaniol;
- 5) să părăsească Tanganica și Camerunul.

„Invitații” similare - dintre care unele au și fost votate de Comitetul respectiv - sînt adresate și Franței (pentru Togo și Camerun), Belgiei (pentru Ruanda-Urundi), Olandei (pentru Irianul de Vest).

În plus, ziarele occidentale anunță începutul mișcării de eliberare și de unificare a celor trei Somalii (franceză, britanică și italiană).

Cum se vede, pe măsură ce sporesc spinzurările și gloanțele, sporește înzecit frontul luptătorilor anticoloniali, sporesc înzecit ungherele lumii în care popoarele, tineretul, copiii, portocalii și cireșii - înfruntînd teroarea sălbatică a tiraniei - cer libertatea.

Anterul capitalismului cirpit și răspeticit, hărtănit și zdrențuit fără speranță, nu mai poate fi salvat cu nici un preț.

La un anteru în asemenea hal ar fi renunțat de bună seamă pînă și faimosul Ar. G. D.

— În sfîrșit, oază !

ntirile, și mai ales cu purtătorii lor, „Asociația foștilor SS” se va gîndi să contramane proiectata excursie. Nu de alta, dar, după cum se știe, irezistibilă parcă a ucigașului la locul crimei e de mai multe ori fatală pentru el!...

Locuri sfînte

Într-un discurs recent, d. Foster Dulles a subliniat „marea responsabilitate” pe care o au Statele Unite în Orientul Mijlociu. După părerea secretarului de stat, amestecul american în această regiune „este de o importanță imensă pentru toate popoarele care iubesc libertatea și respectă pe Dumnezeu. Căci, în primul rînd, trăiesc în această regiune locuri care simbolizează credința a trei mari religii.”

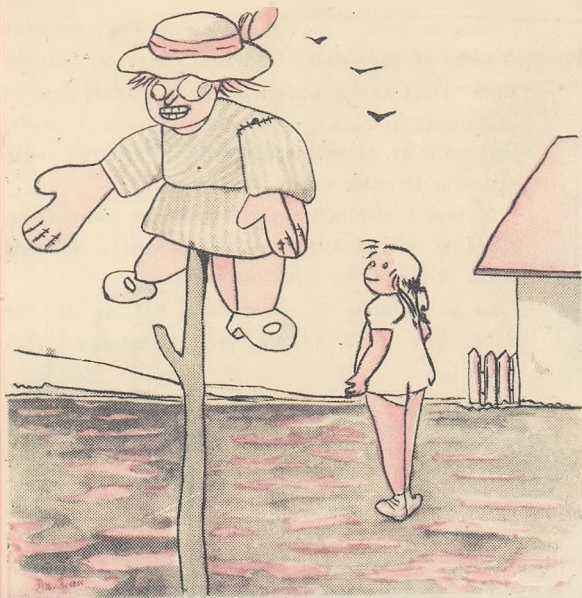
„Locuri sfînte”, firește, - grija domnului este față de ele e cu totul impresionantă!... Dar mai e ceva în Orientul Mijlociu, poate și mai sfînt pentru prea cucernicii magnaților americani: sfințitatea sa petrolul!...

„Blindul, credinciosul Pater Foster - în a poreclit presa occidentală - n-a putut desigur acest lucru, fiind absorbit cu totul de preocupările sale atât de pioase în legătura cu politica de pe marginea prăpastiei” și cu pericolul atomic.

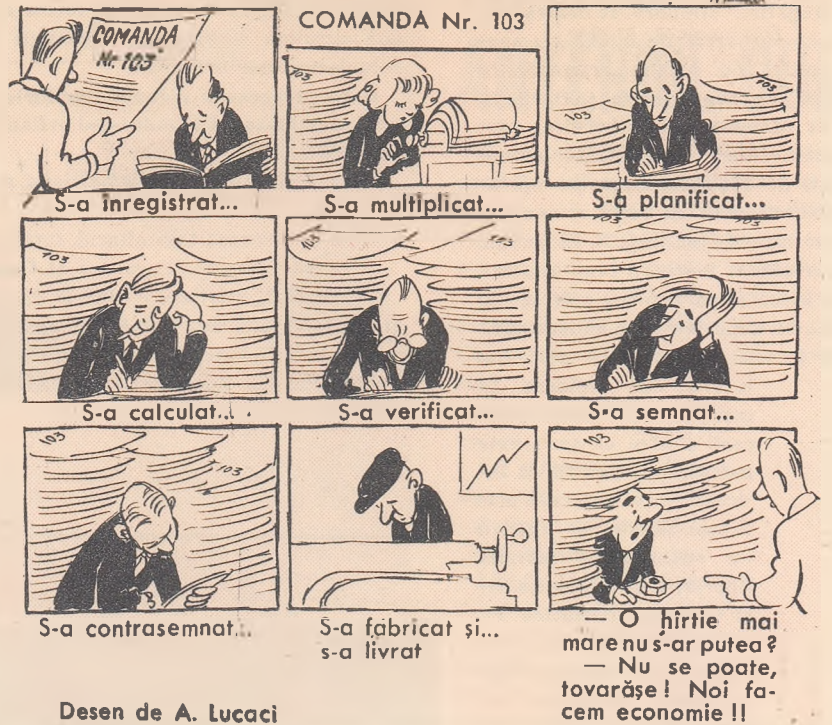
Desen de Adrian Lucaci

In legătură cu jucăriile urite.

— Iată un rost și pentru astfel de păpuși!
Desen de Domițian

Unele fabrici primesc comenzi foarte mici, de câteva piese, pentru care se folosește o formularistică exagerată.

Desen de A. Lucaci

Urzica ajută

Șoferii „Salvării”

„Urzica” a sezsat forul în drept (publicînd și o notă critică în numărul trecut al revistei) că o ambulanță a „Salvării” din București destinată să transporte numai oametul bolnavi, a transportat într-o zi... un porc sănătos, plimbîndu-l dintr-un sat din regiunea Galați pînă în Capitală. Isprava au făcut-o șoferii Manec Ion și Tecar Nicolae, aflați cu acea mașină „în rodaj”.

La sezsarea noastră, conducerea „Salvării” a răspuns „mulțumindu-ne pentru sprijinul dat în scopul înlăturării deficiențelor ce mai există pînă la salarii săi” și comunicîndu-ne că cei doi șoferi au fost sancționați.

Pentru că porcul transportat cu „Salvarea” nu era bolnav sau accidentat ca să fi avut nevoie de vreo operație, — în locul lui au fost... operați șoferi

riți vinovați. Operați cu „retrogradarea”.

Iar „Urzica” speră că, în cariera celor doi sancționați ai „Salvării”, aventura aceasta va rămîne un... accident.

Biblioteca din Pogoanele

La căminul cultural din comuna Pogoanele (regiunea București) biblioteca era mai tot timpul închisă. Locuitorii dorînd să citească, de cite ori veneau după cărți găseau locul la ușa.

Sezsat, sfatul popular al raionului Pogoanele ne răspunde că personalul acestei biblioteci a fost schimbat, așa că biblioteca funcționează acum normal. Sigur: o bibliotecă, spre a nu sta închisă, are nevoie de personal... descuțat.

S. M. T.-ul „M. Kogălniceanu”

Am sezsat sfatul popular regional Constanța că S. M. T.-ul „M. Kogălniceanu”, raionul Tulcea, a trimis în raza comunei Niculițel, mașini agricole (tractoare, semănători și polidiscuri) defecte, încît n-au putut fi folosite; apoi le-a lăsat pe timp expuse întemperiilor, o parte degradîndu-se chiar.

Sfatul regional ne răspunde că sezsarea noastră a fost justă și că „pentru îmbunătățirea muncii” la acel S. M. T., direc-

torul din a cărui vină au fost defecte și s-au degradat numele tractoare, semănători și polidiscuri, a fost înlocuit.

Cum s-ar zice: fiindcă a degradat polidiscurile, a fost înlocuit fără... polidiscuțle.

Autocritica la I. L. L. raionul „Lenin”

În nr. 1 (172) al „Urzicii” a fost criticat, în versuri glumețe, tovarășul Alexandru Toma, director la I. L. L. raionul Lenin, pentru neefectuarea de către acest I. L. L. a unei reparații la sediul „Urzicii”. Imediat, I. L. L. a trimis lucrători și reparația a fost făcută. Deci critica „Urzicii” l-a ajutat pe tovarășul director Toma în munca sa.

Dar l-a ajutat numai... pe jumătate. Pentru că, odată cu lucrătorii reparatori, tovarășul Toma a trimis „Urzicii” și o adresă (nr. 1064/957) cu care a... stricat buna impresie făcută cu reparația. În această adresă, tovarășul Toma face... umor, fără să vrea. Ne prelucrează și ne instruește în privința obligațiilor noastre de locatari, invocînd și articole de H. C. M.-uri, cum că noi, și nu I. L. L., trebuia să facem pomenita reparație. Dar, la un moment dat, abandonînd legalismul, devine subit... filantrop: „În dorința de a evita discuții, vom efectua noi lucrarea de zidărie, deși și aceasta nă revine do.”

Va să zică n-a făcut o fa-

voare, ca să ne cîștige simpatia am reflectat noi.

Ași! De unde! Fiindcă, la sfîrșitul adresei, ne vorbește de sus, „rugîndu-ne ca pe viitor să procedăm cu mai multă seriozitate în publicarea materialelor, pentru a nu mai ajunge la situația absurdă de a ironiza și critica I. L. L.-ul în revistă”.

Intîmidați, reconstituim faptele: niște lucrători ai întreprinderii „Coșeritul”, curățînd la sediul nostru niște coșuri, au scăpat în unul din ele o greutate-ghiulea, care, izbind o conductă a canalului de scurgere, a spart-o, iar scurgerea a deteriorat zidul. Dar acești lucrători au fost trimiși de „Coșeritul” pe baza unui contract al lui cu I. L. L. și a unui ordin de finanțare emis de I.L.L. Deci „Coșeritul” lucrînd pentru I.L.L., ce a stricat „Coșeritul” trebuia să dreață I.L.L.-ul. E clar. Nu noi, ca locatari, fiindcă nu din vina noastră sau din uzura instalațiilor a rezultat stricătura. Ea a rezultat din uzura... „Coșeritul”, interpusul I.L.L.-ului, adică din vina I.L.L.-ului, care singur are raporturi contractuale cu „Coșeritul”.

Rugăm pe tovarășul director Toma ca, pe viitor, să interpreteze cu mai multă seriozitate H.C.M.-urile, pentru a nu mai ajunge la situația absurdă de a face... umor, în loc de... autocritică.

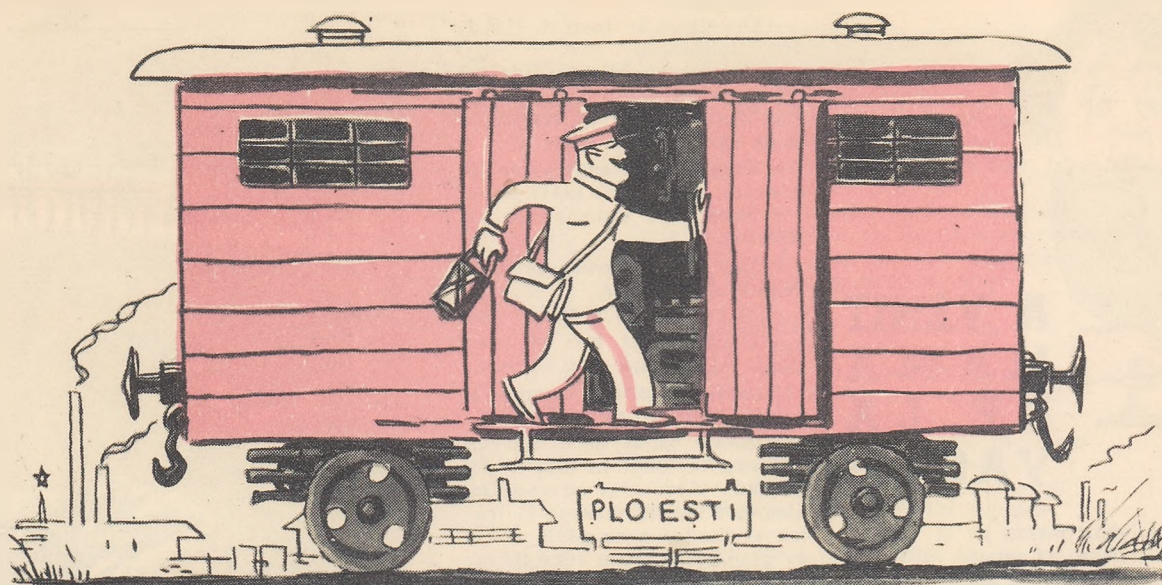
DIN RAPORTUL DE ACTIVITATE AL UNUI OARECARE „RESPONSABIL” CU DIFUZAREA BILETELOR DE SPECTACOLE

După ce am dus o intensă muncă de lămurire... luînd biletele, am început să le sortez... apoi am început difuzarea... bineînțeles că nu i-am putut mulțumi pe toți... restul urmînd să mărgă cu altă ocazie... și concluzia la raportul de activitate!

Desen de L. Darian

Din cauza orga-
nizării defectuo-
se a descărcării
mărfurilor din va-
goane multe între-
prinderi plătesc su-
me mari C.F.R.-ului
drept locații

C.F.R.-Istul: - Plo-
ești, trei... săptă-
mini!

Desen de A. Poch

A. POCH 54

Păcăleli DE-NTÎ APRILIE

De obicei, de 1 aprilie se fac farse. Unii însă le fac și de 1 martie și de 1 octombrie și de 1 iulie... Mă rog, în tot cursul anului. De pildă:

Păcăleli Vidra-Focșani

Cind șoferul Marin Iordache și taxatoarea Cucu Maria sînt de serviciu împreună pe un autobus I.R.T.A., în cursă pe traseul Vidra-Focșani, ei fac niște glume foarte inteligente: încarcă în autobus mai mulți pasageri decît au voie, le eliberează bilete pentru taxe mai mici decît sumele încasate, iar unora nici nu le eliberează bilete. Banii obținuți, diferență, îi împart între ei, păcălind întreprinderea. Și, dacă sînt întrebați sever: „ce e gălnăria asta?”, ei răspund, spirital, în decembrie 1956: „păcăleală de-ntîi aprilie, tovarășe!”

Bineînțeles cînd conducerea I.R.T.A. Galați îl prinde cu asemenea glume, îl dă afară din slujbă, pe data de 21 ianuarie 1957, glumind și I.R.T.A. pe înțelesul lor: păcăleală de... 21 ianuarie, șefilor!

Abuz de... păcăleli

Un cititor din Brăila, care a vizitat recent comuna Drogu (din raionul Filimon Sîrbu, regiunea Galați) ne face cunoscut un interesant gen de păcăleli cu care se îndelîncește, în tot cursul anului, tovarășul

Staicu Vasile, președintele sfatului popular al acestei comune. El ia zilnic, de toate, de la toate magazinele cooperativei (coloniale, textile și mai ales... băuturi), păcălindu-l de fiecare dată pe gestionari: neplătindu-le nici un ban.

Glumeții din comună consideră acest procedeu... abuz de păcăleli, iar oamenii serloși îl consideră... abuz de putere.

Considerat și de unii și de alții, înseamnă că președintele se bucură în comună de toată... considerația.

Cu păcăleala-n calambur

Sfatul popular al orașului Gheorghieni (Regiunea Autonomă Maghiară) a constituit o comisie care să verifice spațiul ocupat de instituțiile și întreprinderile din localitate, identificînd încăperile prisoselnice, în laudabilul scop de a fi atribuite ca locuințe oamenilor muncii.

La acest tovarășesc apel, unele instituții și întreprinderi au înțeles însă să răspundă... păcălind comisia, prin felurite tertipurii și... refuzînd să cedeze spațiile locative care le-au fost constatate în plus. Umblă cu asemenea păcăleli: A. D. A. S., Secția financiară rațională, Uniunea cooperativei și Întreprinderea 808 utilaje.

Sînt pesemne foruri... călite în tertipurii birocratice și nu-și ascund... căleala aceasta.

Deci ar trebui să li se spună „pă înțeles” că sfatul popular nu dă multe parole „pă căleala” lor, - și să li se ia, legal, camerele în plus.

Păcăleală... cu schimbul

La uzina ploieșteană „1 Mai” e păcălit tînărul muncitor electrician Dursină Nicolae, de către maistrul electrician de la secția forjă.

Dorînd să urmeze liceul seral, tînărul s-a înscris la școală, dar... a început maistrul său „păcăleliile”: obligîndu-l să lucreze, prin strictă rotație, în toate trei schimburile, inclusiv în cele de noapte, fără nici o excepție.

Sperase tînărul că, spre a se putea duce la școală și în serile cînd va cădea în schimbul II (orele 15-23), va permite maistrul să lucreze pentru el tovarășul său Bucur Nicolae, care se oferise cu dragă inimă. Dar maistrul l-a păcălit: după una sau două asemenea înlocuiri, n-a mai îngăduit.

Apelînd Dursină și la ajutorul tovarășului său Aldea Andrei Anton, secretarul organizației U. T. M., acesta a... schimbat vorba. Apoi maistrul și secretarul au pornit a se rătoi la el, cu... schimbul: sau școală, sau serviciu! Și-au rămas... neschimbați în atitudinea lor.

Păcălit în speranțele sale, tînărul Dursină a abandonat liceul. L-ar putea relua numai dacă s-ar... schimba maistrul.

1 aprilie la uzinele „23 August”

Originale glume, farse și păcăleli fac unii salariați de la serviciul medical social al uzinelor „23 August” din București!

Tehnicianul dentar Berman și felcera Iofciulescu Stela fac deseori gluma de a veni dimineața la serviciu cu cite o jumătate de ceas și chiar cu cite o oră mai tîrziu, iar felcera Dumitru Eliza face uneori farsa de a pleca de la serviciu cu 40 de minute mai devreme, fără a mai iscăli și condica. Cînd vor face farsa reușită de a veni la vreme?

Sora gospodină Popovici Stana a tras întru o zi o gospodărească păcăleală bolnavei Ionescu Rodica, internată la secția chirurgie, luîndu-i rațiile de mîncare. Asemenea păcăleli face de altfel des și cu hrana altor bolnavi.

Dar cele mai nostime farse și păcăleli sînt ale tovarășei farmacistă Dinulescu Constanța: zice că se duce în laborator și cînd colo intră în camera de fizioterapie unde îngrijește o căteia personală care a făcut de curînd numeroși căței.

Cînd e ocupată farmacista, îi îngrijește căteaua și căteii sora Dănilă Maria, iar în lipsa dinsei administratoarea Gagiu Maria.

Și, molipsindu-se de la dinsele de boala farselor, se ține de păcăleli și căteaua: o crezi lăuză la căteii ei, în camera de fizioterapie, și cînd colo ea se fîșie prin sala de mese a staționarului, în care mîncă bolnavii și personalul medical, în frunte cu medicul igienist doctorul Ion Economu, care - în fața capriciilor domnișoarei farmacistă - face... sluj.

C. COSTACHE

(După corespondențe de la: N. Gheorghiu și N. Anghel, Focșani; Gheorghie Jalbă, Brăila; Lazăr Nicolae, Gheorghieni; Gherciolu Ion, București).

A VENIT MAMA DE LA VASLUI

A venit mama de la Vaslui! Ei și, o să spună cititorul. Dacă a venit să fie sănătoasă. E un motiv să scrii o schiță? Ce ție și cu umoriștii ăștia! Vine maică-sa de la Vaslui și-i trage o schiță. Ii naște pisca trei pisoi târcați, îi trîntește o notă satirică, îi greșește croitorul dunga de la pantaloni, pac, o poezie! Păi, dacă ar fi să scriu și eu ce-am cu vecinul de la „unu”, în fiecare zi, numai despre chestia cu ușa liftului, și tot așa scoate un roman mai gros ca „Cei trei muschetari”.

- Un moment, stimate cititor! Cine scrie aici? Eu scriu, sau dumneata? Așa că vezi-ti matale sănătos de „Cei trei muschetari” care lăsa ușa de la lift deschisă, și lasă-mă pe mine să-mi văd de mama de la Vaslui. Uite că m-ai zăpăcit. Nu de la Vaslui, de la București. Că acum e aici pentru două săptămîni.

Ei, și cînd îți vine o mamă o dată pe an, numai pentru două săptămîni, e cazul să o distrezi puțin, nu? S-o mai duci pe la un teatru, la operă, la un concert. În sfîrșit, să simți și ea că are un ftu la București. Zis și făcut. Adică numai zis. Că bilete nu găsești chiar așa bătînd din palme. În sfîrșit, pînă la urmă am obținut.

- Ai văzut ce greu se obțin biletele la teatru? Mai bine ai scrie o schiță pe chestia asta.

- Nu te supăra, tubite cititor, dar astăzi vreau să scriu despre cu totul altceva. Despre îngheșulala la bilete s-a mai scris.

- Ei și dacă Shakespeare a scris „Romeo și Julieta”, nu se mai scriu subiecte de dragoste?

- Dragul meu cititor, îți mulțumesc pentru comparație, dar urmărește cu totul altă idee. Așa! Unde am rămas? Da! La bilete...

- Ai văzut că tot la bilete vii? Stai să-ți spun eu ceva despre o casierită nervoasă, care...

- Te rog, te rog foarte mult să mă lași să scriu. Ai răbdare, să vezi ce schiță frumoasă o să citești.

Va să zică am luat bilete la „Teatrul Armatei” și la șapte seara m-am urcat cu mama în tramvaiul 5...

- Uite ce e! Dacă vrei să scrii ceva cu aglomerația din tramvai, urcați-vă în 12, și nu la șapte seara, ci la șapte dimineața. Să vezi acolo subiecte.

- Cititorule, cititorule, cum vrei să mergem cu tramvaiul 12 la Teatrul Armatei din Bulevardul Magheru?

- Duceți-vă la teatrul C.F.R. din Giulești.

- Păi, luasem bilete la Teatrul Armatei!

- Și ce? Vrei să mergi la șapte dimineața la teatru?

- Dumneata ai spus șapte dimineața, eu am scris șapte seara.

- Seara nu-i aglomerație în tramvai.

- Dar nici nu vreau să scriu despre aglomerație.

- Și ce vrei să scrii?

- Dacă nu mă lași să continui. Ai răbdare și o să vezi!

Așa. Coborim din tramvai și în fața teatrului ne oprește un...

- Aha! Unul care întreba „n-aveți un bilet în plus”? Ei, nu zău! Aici n-ai ce satiriza. Oamenii vor să meargă la teatru și fiindcă n-au găsit bilete se gîndesc că poate renunță cineva. Nu văd nimic rău în asta. Mai bine scrie ceva despre cei care vin tîrziu la teatru și-i incomodează pe ceilalți spectatori.

- Dar nu m-a incomodat nimeni în seara aceea.

- Nu se poate! Nu există seară să nu vină întîrzițați la teatru.

- Dar nici n-am fost la teatru, neastîmpăratul meu cititor.

- Cum n-ai fost? N-ai scris că te-ai dus la teatru cu mama din Vaslui?

- Am scris că voiam să mergem și că în fața teatrului ne-a oprit cineva...

- Ei, cum vine asta? Cu bilete în regulă și să te oprească cineva să intri la teatru? N-am mai pomenit așa ceva!

- Știi ceva, cititorule? Să-ți spun mai întîi pe scurt subiectul, și pe urmă o să-ți scriu. De acord?

- Dă-i drumul!

- Ne-a oprit cineva, un prieten, care ne-a propus să lăsăm pe altă dată teatrul și să mergem la un restaurant. L-am ascultat, am vîndut biletele cuiva și am intrat la restaurant.

- La care?

- La Ambasador. Și acolo era un ospătar care mereu ne turna vin în niște pahare mari, fără să țină seama de protestele mele că mama e femeie în vîrstă și nu poate să bea vin mult.

- Și?

- Asta-i tot! Am vrut să critic obiceiul ospătarilor de la unele restaurante care caută prin orice mijloace să mărească valoarea consumației.

- Nu-mi place!

- Și ce să fac?

- Nu te duce la restaurant! Nu vinde biletele! Du-te la teatru, și critică învîlmășeala de la garderobă.

- Înțelege-mă, cititorule, că eu aveam în mîntre schița cu restaurantul. Să schimb subiectul?

- Sigur! Dumitale ție tot una! Și las-o pe mama la Vaslui, că nu-i pentru ea învîlmășeala de la garderobă.

- Și dacă o să scriu așa o să-ți placă?

- Nu știu! Că eu nu citesc schițe! Mă uit numai la caricaturi.

Unele S.M.T.-uri execută în mod neglijent însămintările de primăvară.

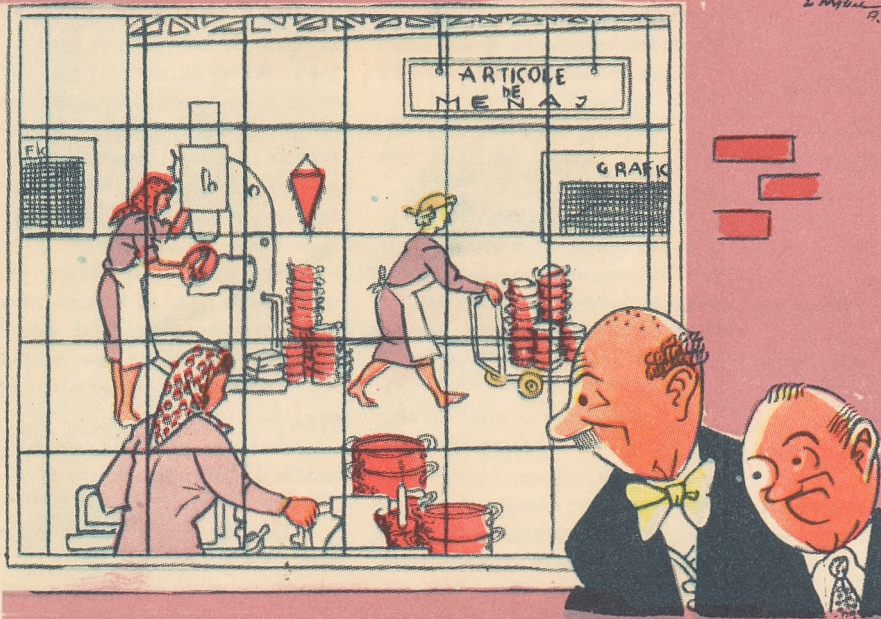

- Grăbiți-vă, că le ia vîntul!...

Desen de V. Crivăt

Negative

d e p r i m ă v a r ă

— Nu-ți spuneam că femeia este bună numai la cratiță ?

Cu miros de colonie ieftină și
Cu coafură bălțată de flori, primăvara
S-a ioit pe decorul zăpezii tîrzii
Vizitindu-ne pentru preo două luni, țara.

Nu vă spun ce-a adus în bagajele ei :
Imprimeuri de frunză, flacoane cu rouă
Și smaralde de gize montate în cercei,
Asortată cu peșnica sa fustă nouă.

Dar vă spun că un moș ce mergea cu pași mici
Și cu șira spinării puțin oxidată,
S-a întors (precum lupul) din drum spre servicii
Ca să vadă din spate cum trece o fată.

Și tot dînsul la slujbă cu ochii pe geam
Peste mapa cu actele nerezoluate
Urmărește opt ore lăstunii pe-un ram
Aruncînd prin lentile priviri subțiate.

Mai tîrziu, dacă treaba nu-i merge cu spor
Și cînd șeful convoacă, la urmă, plenary,
Tot bătrînul va spune: „Nu-i întîmplător :
Vinovată, măi frate, o fi primăvara !”

Numai Floarea, codană cu ochii de tuci,
Își întinde cu grijă pe gard, rutăria
Poate vede o clipă privind prin uluci
Pe Lisandru al Predii al Ielii Maria.

Cu miros de colonie ieftină și
Decorîndu-ne tot peisajul campestru,
Primăvara, de ce oare n-ai zăbovi
Chiar așa... negativă, la noi un semestru ?

Epigrame

Unui hoț

Unde va ajunge ăsta
Tot furînd la drumul mare?
Cine știe pîn' la urmă?!
„Intre-bare”...

Uneia căreia i-a plecat soțul
în deplasare.

Treci pe sub plopi seară de seară,
Mergînd la braț cu unul „hoț”...
Îți plac la nebunie plopii...
„Așa sînt plopii... tără „soț”...

Unor ospătari

Mă așteptam ca ospătarul
Să-mi aducă halba plină!
Ași l-am mulțumit. Strengarul
Mi-a răspuns: „Dentru... puțin(ă)!?”...

Mircea Popescu

Unuia care vine tîrziu acasă

Vă legați mereu de mine
Zău că asta nu e viață!
„Dăi cum oin tîrziu becine?
Doar oin... dis-de-dimineată!”

Unui c. f. r.†st
autor de catrene slabe

Somnul ne înțeapă-n gene
Cînd te-aud spunînd catrene.
De orei să menții antrenul
Mai degrabă fă ca trenul!

Unuia cu tălpi exagerat de
groase.

Talpa-ți groasă face haz
Și aluzii la obraz...

A. Son

Mania „mutatului”, care mai bîntuie prin unele instituții,
cauzează pagube mari și pierdere inutilă de timp.

Desen de E. Arno

Necazul lui Nea Hristache

de FLORIAN GRECEA

Cald. Intru într-o berărie. La o masă, nea Hristache Ciuruc, un amic al meu, rihtuitor la o cooperativă de încălziminte. Fiindcă nu de mult trecuse foarte supărat pe lângă mine, fără să-mi răspundă la salut, acum aveam prilejul să-i cer o explicație. Mă apropii de masa la care stă, cu o halbă de bere dinainte și cu un pachetel invelit în ziar, alături. Gînditor, trage din țigară.

- Bună, nea Hristache...
- Să trăiești.
- Ce faci? Bei bere...
- După cum vezi, la loc...
Mă așez.
- Dar ce ai? îl întreb eu. Pari cam supărat. Intru-o zi am trecut pe lângă masa și...

- Știu... știu... lasă, nu mai

mi-aduce aminte! Te-am văzut, dar nu puteam deschide gura de...

- Vreo măsea?
- Aș! Mai rău!
- Ce?
- Am fost criticat, oftează el. Eh, necazuri...

Și nea Hristache, cu țigara în colțul gurii, bate cu degetele darabana pe masă.

- Cînd, nene Hristache? Unde? De cine?

- Ei, cînd! Chiar în ziua aia, la noi, la cooperativă... un deștept...

- Zău?
- Mda.

- Ei și ce, trebuie să te superi pentru atîta lucru?

- Cum să nu mă supăr, frate,

cum să nu mă supăr? Păi, dacă 'mneatale de exemplu - pun-te-n situația mea de șef de atelier, rihtuitor - țiar veni un neisprăvit de lucrător și țiar cere socoteală de ce faci risipă de material, nu sari în sus? Și te mai critică și în ședință... acolo, de față cu toți... cu șefii... cu lucrătorii, nu-ți vin toți dracii?

Și nea Hristache bătu cu halba goală în masă:

- Tovarășe ospătar, mai adu-te rog o halbă... Și încă una pentru tovarășu'...

- Și... cine-i binevoitoru'?

- Eh, un pirlit, un neisprăvit, dom'le, un terchea berchea, o pingea, dacă-i vezi nu dai doi bani pe el! Chiar dacă-ți spun tot nu-l cunoști...

- Și?

- Și vine nou la mine în secție. Trimis de centrală. Imi vine, dom'le, și-l primesc bine, îi vorbesc frumos - că mă știu cum mă port eu cu oamenii - îi trasez sarcini și, pentru că era al mai tinăr din secție, îl mai rog ca seara să facă el curat în atelier, să măture, să adune gunoiul!...

- Și n-a vrut, desigur...

- Stai să vezi. A vrut, cum să nu. Ba chiar s-a arătat bucuros că i-am arătat increderea să rămînă singur seara după noi, să incute, să dea el cheile la portar...

- Atunci... poate că nu muncea bine...

- Ba muncea... Lucrează frumos... ce-i al lui, e-al lui. Trece o zi, trec două, trei, și cam după vreo săptămînă mă pomenesc cu el în spînarea mea. Eu, tocmai croiam niște fețe pentru pantofi de vară. Îl întreb: - Dorești ceva, tovarășe Moțoi, că Moțoi îl cheamă. Da' el de colo: - Nu, nimic... mă uit și eu așa... Și mai stă ca la două minute cu ochii zgîiți la ce croiam eu, și pleacă. Ei, ce mi-am zis eu, tinăr, vrea să vază cum lucrez. Nu strică...

- Este, nene Hristache. Păi, atunci se cheamă că e băiat bun...

- Stai să vezi. Peste vreo trei zile vine tot așa la mine, stă ce stă, privește și-mi zice:

- Cam faci risipă de materiale, nene... Mie mi s-a părut că n-aud bine și-l întreb: Cum ai spus? - Cam faci risipă de material! repetă el mai apăsător. Mi-a sărit muștarul. - Adică cum vine asta, tovarășe? - Bine! zice. Seara, cînd adun gunoiul, găsesc resturi de piele și pinză care n-ar prea trebui să rămînă de la croit. - Și? îl întreb. - Și-urmează el, ori croiți mai cu atenție, ca să nu facem risipă de material, ori dacă se nimereste să cadă resturi, s-ar putea face ceva din ele...

- Nu voia să aibă gunoi, ca să n-aibă ce aduna seara...

- Așa am crezut și eu, dar nu în asta bătea dumnealui... Nuuu! Altu-i era scopul... Și scopul l-am aflat la ședință...

- Ce ședință?

- Stai să vezi. La ședință, că eu am propus să se țină, să criticăm soiul ăsta de oameni, care fac pe deșteptii și ne țin în loc... M-am ridicat și l-am făcut praf. Mă auzi? Praf. Păi, vine el, un mucos, să-mi critice mie munca? Eu, care croiesc fețe de încălziminte de douăzeci de ani? Auzi, să te ulți în coșul cu gunoi... Să-mi aducă aici tovarășul Moțoi - le-am zis - coșul cu gunoi să-i vîntur gunoiul pe la nas, să-l vadă ziua, că poate seara cînd îl adună nu bagă de seamă ce adună.

- Păi, atunci înseamnă că praf l-ai făcut.

- Stai să vezi. Se duce și aduce gunoiul. În coș.

- Ce vorbești, dom'le?

- Da. Vine cu coșul de gunoi și-l pune pe masă.

- Ei, taci! Gunoiul pe masă?

- Pe masă, frate, dacă-ți spun! Cere cuvîntul și-mi zice: - Bagă mina în coș, tovarășe Ciuruc! Eu, mina în gunoi? zic. - Da, dumneata - zice el - că dumneata trebuie să te convingi că ăsta nu-i gunoi. - Da' ce-i, mă?

il întreb eu, ce dracu e? Cînd toată lumea-l vede că-i gunoi, tu susții contra? Ce e, mă? - Ai să vezi dumneata! Bagă mina numai... hai! Fă-i pe plac nene Hristache, mă îndemnau lucrătorii, că n-o fi foc. Să vedem și noi minunea. Și bag mina în gunoi. Și ce crezi că scot?

- Ei?

- Niște curelușe de ceas și un cordon de damă. - Mai bagă o dată mina, tovarășe Ciuruc, mă îndemna ăla. Și bag. Intre degete, legate între ele, două săndăluțe de vară... Știi, pentru copii... Am rămas inlemnit cu ele în mină. Lucrătorii chiteau și-și dădeau coate iar Moțoi îl dădea înainte... cu critica. M-a apucat o durere de cap de credeam că mor. Am ieșit din ședință și am pornit-o năuc pe stradă...

- Atunci m-ai întilnit pe mine...

- Atunci. Eram făcut foc. Auzi, eu criticat...

Și tot gesticulînd, nenea Hristache dă cu cotul jos de pe masă pachetelul din fața lui.

- Vai ce săndăluțe frumoase!

- Știi, imi spune el cam încurcat, luîndu-le de jos, nepoată-mea, rupe dom'le la încălziminte, ceva de speriat. Se joacă, ce să-i faci! Copii! Așa că m-am gîndit să-i iau o pereche bună, să țină...

- De unde?

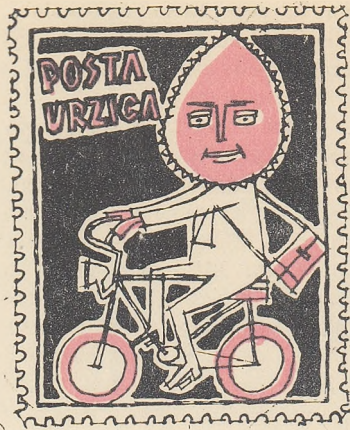
- Eh, răspunde el fisticit - is din ălea de la... noi, de la... cooperativă...

Desen de V. Timoc

— Simplă neînțelegere! Am făcut discret cu ochiul și în locul ei, mi-a răspuns... el...

URZICO,

DRAGĂ URZICO,

Să bem un pahar de vin în sănătatea tovarășului Irimia Pa-naite, administratorul școlii noastre profesionale de viticultură și vinificație din Nicorești, raionul Tecuci, fiindcă e un administrator și jumătate.

E și „jumătate” pentru că... jumătate din alimentele destinate nouă, elevilor, le duce totdeauna la dumnealul acasă.

Cind taie administratorul, pentru hrana noastră, un porc, jumătate din el (din porc) la calea casei sale (a administratorului), precum aceeași cale o apucă și jumătate din toate celelalte provizii și alimente ale școlii: lemne, cartofi, varză etc.

Da, cumsecade om e administratorul nostru! Toate ale școlii le împarte cu noi frățeste: jumătate lui, jumătate nouă.

Iar cind nu se poartă cu noi frățeste, se poartă ca un tată, injurîndu-ne de mamă.

Și pentru că... vinul, tovarășul administrator îl bea simplu, - sperăm că primind în munca sa ajutorul unei critici prin intermediul „Urzicii”, n-o să-i vină... cu sifon.

Gelu Fulger

Elev la școala de viticultură și vinificație Nicorești

Mare lucru e să fie omul gospodar și grijuliu față de avutul obștesc.

Am cunoscut un asemenea om în comuna Valea Seacă (raionul Tg. Ocna) și mi-ajunge: un al doilea ca dînsul nu mai simt nevoia să cunosc. E tovarășul Tudoreanu Ion, președintele sfatului popular comunal.

E gospodar, fiindcă și-a construit de curind o casă mare, foarte arătoasă, și e grijuliu față de avutul obștesc pentru că n-a lăsat să se irosească materialele de construcție destinate unui cămin cultural început în anul... 1952 și tot neterminat.

Iar ca să nu se irosească aceste materiale ale viitorului cămin, tovarășul președinte a procedat... gospodărește: o bună parte a utilizat-o la construcția... casei sale, iar restul l-a pus bine, la adăpost, la... alt gospodar, la socrul său Nica Ion, în satul Borzești.

Te-ai lămurit, dragă Urzico. Mai rar așa gospodarul. Adică, așa gospodari am vrea să vedem... mai rar.

Zaprațeanu Octavian

str. Răducanu nr. 5
Tg. Ocna

URZICO DRAGĂ,

Numărul tău viitor a apărut... miine? sau va apărea... ieri?

Nu glumesc. Vorbesc ca la poșta din Craiova. Dovadă: la redacția ta (în sfîrșit, redacția noastră) s-a primit în ziua de 31 ianuarie 1957 o scrisoare din Craiova, „recomandată-expres” cu nr. F. N. (fără număr ?!) pe al cărei plic poșta craioveană a aplicat ștampila zilei de expediere: 30 februarie 1958.

Va să zică, numita poștă funcționează... de-a-ndăratelea. O scrisoare predată ei în anul...

viitor, 1958, ajunge la destinație cu un an ... îndărăt, în 1957.

Și încă ceva: la Craiova, luna februarie are... 30 de zile. Cam multe!

În asemenea condiții e explicabilă și pătania cetățeanului David Burlacu din Craiova, str. M. Kogălniceanu nr. 21. Pe cind un colet poștal „simplu” face 4 zile de la oficiul P.T.T.R. Craiova pînă la oficiul poștal Ceahlău (regiunea Bacău), un colet predat poștei din Craiova (cu recepția nr. 10/956) spre a fi expediat „expres”, adică mai repede, a ajuns la oficiul Ceahlău în... 11 zile. Adică... mai încet.

Ar trebui să înceapă poșta din Craiova să funcționeze mai normal. Văd că pînă poimîne n-a început. Poate va începe... alaltăieri.

C. Petcu

Calea Victoriei 25
București

DRAGĂ URZICO,

Ne untrăm, subsemnații doi cetățeni din Turnu Severin, să îți comunicăm al cui e meritul că primim, cum primim, revistele și ziarele la care sintem abonați.

Subsemnatul Radoslav Petre află că e meritul tovarășei funcționare Marinescu Florica de la difuzarea presei. Chiar după reclamațiile făcute, am continuat să primesc revista lunară „Lupta de clasă” la cîte două-trei luni, iar în locul revistei „Pentru apărarea patriei” să primesc o alta: „Timpuri Noi”, - și e meritul tovarășului factor poștal Mănescu Dumitru că găsesc deseori, în cutia mea de scrisori, reviste și ziare (Programul de radio, Scîntela tineretului etc.)... ale altor abonați.

În schimb, subsemnatul Cocos Traian, abonat la „Scîntea tineretului”, primesc acest ziar cam așa: într-o zi din 1957 primesc

numere din... 1956, pe urmă citeva zile nici un număr, apoi într-o zi, brusc, două exemplare din același număr. Acest merit e cîcă al factorului poștal Albu Ion.

Cu alte cuvinte, dragă Urzico, acești merituoși funcționari poștali s-au cam... abonat la... neconștientozitate în muncă și la lipsa de control din partea șefilor. Propunem, deci, să li se sisteze aceste „abonamente”. Ca neachitate. Fiindcă numiții funcționari nu se... achită de sarcinile lor.

Radoslav Petre

str. dr. Săldac nr. 30

Cocos Traian

str. Adrian nr. 231, Tr. Severin

Abonamentele la revista „Urzica” se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15
Interurban 27

Uneori platformele tramvaielor devin impracticabile din cauza numărului exagerat de colete și bagaje cu care se urcă unii călători.

— Trebuie să cobor !...
— Și vrei să te iau în brațe ? !

Desen de Fred Ghenădescu

ORIENTUL
MIJLOCIU

NEK COMAR

NOUL PRETENDENT